

E E N

*D*ie zomer, toen ik de zogenaamde vrouw van Alex Hull werd, begreep ik slechts vaag dat gecompliceerde zaken zich in eerste instantie graag voordoen als eenvoudige. Daarom zijn ze ook zo lastig te vermijden; je kunt je er niet op voorbereiden. Ik had het kunnen weten, het was inherent aan mijn jeugd. Maar misschien zag ik de complicaties met Alex Hull ook niet aankomen omdat ik het niet wilde. Dus vermeed ik ze niet en verzette me er ook niet tegen. Het gevolg was dat ik in de winter door een gebarsten voorruit naar twee volwassen mannen keek – mijn zogenaamde man en mijn echte man – die in een voortuin in de sneeuw liggen te worstelen, omringd door golfclubs. Het was zo'n wazig beeld in het flauwe licht van de veranda dat ik de ene man niet van de andere kon onderscheiden. Dit zou een van de gemakkelijkste en aangrijpendste momenten van mijn leven worden. Het moment waarop dingen de scherpste bocht namen in een lange, kronkelige lijn van kleine, ogenschijnlijk eenvoudige bochten.

Het was allemaal als volgt begonnen. Ik stond in de rij in een drukbezochte ijssalon – gezoem van een blender, een beslagen glazen toonbank, vochtige lucht die via de deur met

zijn rinkelende belletje naar binnen kwam. Het was aan het einde van de zomer, een van de laatste warme dagen van het seizoen. Er hing een ventilator aan het plafond en ik was even onder een van de koele luchtstromen blijven staan, waardoor ik een gat in de rij veroorzaakte. Peter stond aan de zijkant met iemand van het werk te praten, Gary, een collega-anesthesist, een man in een roze gestreept poloshirt. Hij was omringd door zijn kinderen, die ieder gehurkt een hoorntje met ijs vasthielden dat op de intussen vochtig geworden servetten drupte. De kinderen waren nog zo klein dat het hun niet uitmaakte dat ze stukjes servet meeaten. En Gary was te zeer afgeleid om het op te merken. Hij sloeg Peter op de rug en lachte hard; dat doen mensen altijd bij Peter. Ik heb nooit precies begrepen waarom, maar ik wist wel dat mensen hem oprecht graag mochten. Peter is ontwapenend, innemend. Hij heeft gewoon iets, zo'n air van iemand die bij de club hoort – welke club weet ik niet, maar hij leek de relaxte voorzitter van deze club te zijn, en als je met hem praatte, hoorde jij er ook bij. Maar mijn gedachten waren op dat moment bij de kinderen. Ik had medelijden met hen, en besloot ter plekke dat als ik ooit moeder zou worden, ik mijn kroost geen stukjes nat servet liet eten. (Ik kan me niet meer voor de geest halen wat mijn eigen moeder voor moeder was geweest, afwezig of juist nadrukkelijk aanwezig, of – het waarschijnlijkst – allebei.) Ze stierf toen ik vijf jaar was. Op sommige foto's lijkt ze echt verzot op me. Ze snijdt buiten een verjaardagstaart aan terwijl een licht briesje haar haren omhoog doet waaien. Maar op groepsfoto's is zij altijd de gene die opzij, naar beneden of naar een punt ver voorbij de fotograaf kijkt, als een enthousiaste vogelspotter. En mijn vader was geen betrouwbare informatiebron. Hij vond het pijnlijk om over haar te praten, dus deed hij dat zelden.

Ik bekeek het tafereel aandachtig, in het bijzonder Peter,

want na drie jaar begon ik me steeds meer te verwonderen over het feit dat ik een echtgenoot had, in plaats van dat ik er inmiddels aan gewend was. Misschien verwonderde ik me er nog wel het meest over dat ik zijn vrouw was, dat ik überhaupt iemands vrouw was. Het woord ‘vrouw’ klonk zo suf dat ik er misselijk van werd, ik associeerde het met keukenschorten, gehaktballen en schoonmaakmiddelen. Je zou denken dat de betekenis ervan zich intussen wel zou hebben uitgebreid, of misschien had het zich bij de meeste mensen wel uitgebreid tot mobiele telefoons, nazorg en therapie, maar ik was degene die vastzat, als een vis op het droge.

Hoewel Peter en ik al vijf jaar samen waren, voelde het soms alsof ik hem totaal niet kende. Zoals daarnet, toen hij op de rug werd geslagen en onder de voet gelopen door de man in het roze gestreepte poloshirt. Ik had het gevoel dat ik naar een of andere vreemde soort in zijn natuurlijke habitat stond te kijken, een soort die ‘echtgenoot’ werd genoemd. Ik vroeg me af wat zijn kenmerken en gewoonten waren – eten, tjiipen, spanwijdte, paren, levensduur. Het is moeilijk om uit te leggen, maar steeds vaker deed ik zoals nu een stapje achteruit en aanschouwde mijn leven als een verslaggever bij *National Geographic*, iemand met een Brits accent die mijn leven niet zo zeer opwindend als wel fascinerend vond.

Het was overvol in de ijssalon, en de twee meisjes achter de toonbank waren duidelijk gestrest, hun gezicht klam en ingevallen, hun pony aan hun voorhoofd geplakt, hun oogpotlood uitgelopen. Ik was eindelijk aan de beurt en deed mijn bestelling. Even later hield ik een hoorntje met pistacheijs voor Peter vast en wachtte op een bakje vanilla frozen yoghurt voor mezelf.

Dat was het moment waarop de meest op de proef gestelde van de twee ijsschepsters iemands bestelling afrondde en naar een klant achter me schreeuwde: ‘Wat mag het zijn?’

Een man antwoordde. ‘Twee bolletjes Gwen Merchant, alstublieft.’

Met een ruk draaide ik me om, ervan overtuigd dat ik het verkeerd had verstaan, want Gwen Merchant, dat ben ik – of dat was ik voordat ik trouwde. Maar daar in de rij achter me stond een geest uit mijn verleden: Alex Hull. Ik was onmiddellijk overweldigd door zijn aanblik. Alex Hull, met zijn dikke donkere haar en zijn mooie wenkbrauwen, daar stond hij – handen in zijn broekzakken, kwetsbaar, jongensachtig. Ineens kreeg ik het gevoel dat ik onbewust altijd op hem had gewacht. En ik was niet zozeer blij maar vooral opgelucht dat hij eindelijk weer was opgedoken. Een vreemd maar significant deel van me wilde mijn armen om hem heen slaan, alsof hij was gekomen om me te redden, en zeggen: ‘Godzijdank, daar ben je eindelijk! Waar bleef je nou? Kom, wegwezen hier.’

Maar dit kon ik niet echt hebben gedacht. Niet toen. Ik ben vast aan het projecteren – achterwaarts – en er zal allicht een term voor zijn, maar ik ken hem niet. Ik kan niet echt gedacht hebben dat Alex Hull was gekomen om me te redden want ik wist toen niet eens dat ik gered moest worden. (En natuurlijk zou ik uiteindelijk mezelf moeten redden.) De enige verklaring die ik heb, is dat hij misschien een verloren deel van mezelf vertegenwoordigde. En ik zal op enig niveau beseft hebben dat ik niet alleen Alex Hull had gemist. Ik heb vast de persoon gemist die ik was in de tijd dat ik hem kende, *die* Gwen Merchant, dat ietwat sullige, oneerbiedige, erg onvrouwelijke deel – twee bolletjes van háár.

Bovendien, hoe goed had ik Alex nu eigenlijk echt gekend? We hadden elkaar ontmoet tijdens een introductieavond voor eerstejaars – eigenlijk een sombere gebeurtenis – van het Loyola College, dat in Baltimore. En toen, in de lente van ons laatste jaar, hadden we een heftige, chaotische, kortston-

dige relatie gehad. Drie weken van onafscheidelijk samenzijn die waren geëindigd op het moment dat ik hem in een kroeg een klap verkocht. Ik had Alex niet meer gezien sinds die receptie na de beursuitreiking op de Engelse faculteit tien jaar geleden.

Hoe dan ook, ik merkte dat ik werd overmand door emoties, voelde een brok in mijn keel en tranen prikken achter mijn ogen. De airco drukte mijn haren plat. Ik stapte uit de luchtstroom en veinsde niet helemaal zeker te weten of hij het was. ‘Alex Hull?’ Ik denk dat ik het deed uit angst voor de enorme blijdschap die ik voelde opkomen. Bovendien wist ik nog genoeg van onze relatie om het hem niet te gunnen dat ik hem meteen herkende. Hij was het type dat zoiets zou opmerken en er dan heel zelfvoldaan over zou doen.

Hij zag er ouder uit, maar niet veel. Hij had het slanke lichaam van iemand die gracieus oud zou worden – iemand op wie op zeventigjarige leeftijd de omschrijving ‘kras’ van toepassing zou zijn. Zijn kaaklijn was scherper geworden. Hij was niet fris geschoren. Hij droeg een vaal lichtblauw t-shirt dat rond de hals rafelde, een petje van de Red Sox en een veel te wijde korte broek. ‘Gwen,’ zei hij. Er klonk droefheid door in zijn stem. ‘Dat is lang geleden.’

‘Wat doe jij hier?’ vroeg ik. Het is Alex Hull maar, probeerde ik mezelf in herinnering te brengen. Ik wist niet meer waarom ik hem had geslagen, maar wel dat hij het had verdiend. Dat was in een kroeg geweest, op slechts enkele kilometers van deze ijssalon.

‘Dat klinkt als een verwijt,’ zei hij. ‘Ik ben een onschuldige man, ik bestel alleen maar een ijsje.’

‘Eh... meneer,’ begon het meisje achter de toonbank, ‘die smaak hebben we niet. Wilt u misschien een van de bestaande smaken kiezen?’ Kinderen zijn tegenwoordig zo rechtdoorzee.

‘Twee bolletjes chocolade-ijs met marshmallows en pinda’s, warme toffee en een beetje karamel.’ Hij leunde naar voren in de richting van het krijtbord aan de muur en kneep zijn ogen samen. ‘En slagroom en drie kersen.’

‘Drie?’ vroeg het meisje, dat zich duidelijk ergerde aan deodeloze behoeften van de mensheid; een beroepsrisico, lijkt mij.

‘Drie.’ Hij draaide zich weer naar me om.

‘Echt?’ vroeg ik. ‘Drie kersen?’

‘Ik ben dol op kersen,’ zei hij.

‘Ben je tegenwoordig soms rapper?’ Ik wees naar zijn wijde kuitbroek. Een onhebbelijke vraag, maar ineens voelde ik me onhebbelijk. Ooit was ik een onhebbelijke mannenversierster geweest die was veranderd in een subtielere mannenversierster, maar Alex zorgde ervoor dat ik degradeerde – of terugkeerde naar een wezenlijker deel van mezelf.

‘Ik kan wel iets opdreunen,’ zei hij. ‘Wil je dat?’

‘Nee, nee,’ antwoordde ik snel. Hij zou het zo doen, wist ik. ‘Alsjeblieft niet.’

Er viel een stilte, die ik rustig liet voortduren. Waarom zou ik nog langer met Alex Hull in gesprek blijven? Ik was getrouwd. Zou ik vrienden met hem willen worden? Getrouwde vrouwen raken niet zomaar bevriend met mannen met wie ze eens een relatie hadden die was geëindigd met een pets in een kroeg. Maar hij zette het gesprek voort. ‘Ik ben filosoof,’ zei hij. ‘Ik filosofeer. En ik ben docent, dus soms doceer ik.’

‘Ah, nou, dat past wel bij je,’ zei ik. ‘Jij bent de piekeraar. Zo noemden mijn vriendinnen van de middelbare school je. Dus nu pieker je beroepsmatig? Filosofen piekeren toch?’ Mijn vader was ook docent – oceanologie – dus ik wist dat docenten piekerende types konden zijn. Als kind had ik vaak mee ontmoeten naar allerlei faculteitsdiners – gelegenheden waarbij volop werd gepiekerd en gedoceerd.

‘Ik was geen piekeraar. Was ik een piekeraar?’

‘Aan het einde van onze middelbareschooltijd had je het echt tot kunst verheven.’

‘Piekeren heeft niet zo’n vliegende start gemaakt als ik had gehoopt, het is niet uitgegroeid tot nationale trend.’

‘Ik denk dat tevredenheid nu in de mode is,’ zei ik. ‘Blinde tevredenheid.’

‘Nou, binnenkort is het jaarlijkse Piekeraarscongres waarop ik een lezing ga geven, dus... Wat doe jij tegenwoordig?’

‘Ik? Nou, ik ben net met iets nieuws begonnen. Verkoop. Binnenhuisarchitectuur, zeg maar. Het is een samenraapsel,’ zei ik. Ik stond erom bekend dat ik de ene baan voor de andere verruilde, iets waar ik niet trots op was. Mijn curriculum vitae was één grote gatenkaas. Ik had net een baan bij het toelatingsbureau van een internaat opgegeven. Mijn motivatie was dat ik het elitaire karakter spuugzat was, maar vervolgens had ik een nogal duffe parttimefunctie aangenomen waarbij ik voor nog meer rijke mensen werkte. Ik werd assistent van een binnenhuisarchitect die vooral dure huizen onder handen nam om ze beter te verkopen. Het was mijn taak om toekomstige klanten te vertellen over de mogelijke voordelen van het pimpen van een huis voor de verkoop, met gebruik van schema’s. Intussen liep mijn bazin – een zweverige, spichtige vrouw in zwierige kleding – door het huis en deed alsof ze artistieke inspiratie had. Haar naam was Eila, maar toen ik er een paar dagen werkte, vertelde ze me dat ze vroeger Sheila heette, voordat ze besloot de ‘Sh’ achterwege te laten. ‘Wie stelt nou vertrouwen in een *artiste* die Sheila heet?’ Vervolgens rook ze even aan haar sjaaltje. ‘Vond je ook niet dat het in dat vorige huis naar dobermann stonk?’

‘Binnenhuisarchitectuur?’ vroeg Alex geïntrigeerd. ‘Ik kan me niet heugen dat je kamer in het studentenhuis heel feng

shui was. Had jij niet een hangmat bevestigd tussen de muren van de kitchenette?’

‘Wat zal ik zeggen? Ik had altijd al oog voor detail.’

In de verte hoorde ik een van de ijsverkoopsters zeggen: ‘Mevrouw, mevrouw?’ Natuurlijk drong het niet echt tot me door, want ik ben niet oud genoeg om ‘mevrouw’ genoemd te worden. Maar toen zei Alex: ‘Eh... mevrouw,’ terwijl hij naar de ijsverkoopster wees. ‘Uw ijsje.’

‘Alstublieft,’ zei het meisje, en ze overhandigde me het bakje vanilla frozen yoghurt.

‘Dank je wel,’ zei ik. ‘Bedankt.’ Ik schuifelde naar de kassa met de bedoeling me stilletjes uit de voeten te maken. ‘Nou, het was leuk om je weer eens te zien, Alex,’ zei ik op mijn gespreksafronddende toon.

‘Wacht,’ zei hij. ‘Laten we iets afspreken. Ik ben hier pas komen wonen. Je zou me wegwijs kunnen maken.’

‘Jij vindt de weg wel,’ zei ik, terwijl ik afrekende bij de caissière. ‘Je bent een intelligente jongen.’

Toen glimlachte hij naar me, zijn intelligente glimlach. Die had altijd zo bij hem gehoord dat ik er simpelweg van uitging dat hij ermee was geboren. ‘Wat dacht je van vanavond?’ vroeg hij terwijl hij zich langs de mensen wurmde zodat we ineens naast elkaar stonden. ‘Dan neem ik je mee uit eten en mag jij me daarna de stad laten zien.’

‘Ik heb al plannen voor vanavond,’ zei ik. ‘Sorry.’

‘Wat voor plannen?’

Ik aarzelde. ‘Een feest.’

‘Neem me dan mee. Stel me aan mensen voor. Zadel ze met mij op nadat je je goede daad hebt verricht. Je was altijd al een goededadentypje. Had je niet een keer een koekjesactie georganiseerd? Ik herinner me nog dat ik koekjes bij je had gekocht en dat je een of ander aanplakbord had gemaakt.’

Hij keek zo hoopvol dat ik ineens bang was dat hij me mee

uit zou vragen. ‘Luister, ik ben getrouwd,’ zei ik uiteindelijk tegen hem.

Hij lachte. ‘Grappig.’

‘Wat is daar grappig aan?’

‘Niets... Alleen...’

‘Alleen wat? Dacht je soms dat er niemand met mij wilde trouwen of zo?’

‘Je bent gewoon niet getrouwd.’

‘Welles.’

‘Nietes.’

‘Ik heet nu Gwen Stevens.’ Ik tilde mijn hand op en liet als bewijs mijn ring zien.

Hij was verbijsterd. ‘Ben je... echt getrouwd?’

‘Dat klinkt als een verwijt,’ zei ik. ‘Ik ben een onschuldige vrouw. Een onschuldige echtgenote.’

‘Ik dacht alleen dat mensen tegenwoordig niet meer trouwen. Trouwen is zo barbaars, het is net een slachtpartij.’

‘Kijk, dat zijn nu van die beledigende opmerkingen waardoor mensen je gaan slaan,’ zei ik tegen hem.

Hij trok zijn wenkbrauwen op en hield zijn hoofd een beetje naar achteren. ‘Je hebt me niet echt geslagen,’ zei hij. ‘Je hebt alleen mijn hoofd vastgegrepen. Heel hard. Niet dat je er iets mee hebt bereikt.’ Hij stak zijn armen uit om mijn mislukte actie na te doen.

‘Was jij niet verloofd met dat meisje, Ellen nog wat?’ vroeg ik. Ellen Maddox heette ze. Ik zag haar gezicht nog zo voor me. ‘Ik dacht dat jullie weer bij elkaar waren gekomen...’

‘Ze heeft me vlak na de middelbare school verlaten voor een stewardess, een mannelijke stewardess.’ Hij sprak ‘mannelijke stewardess’ uit alsof het nog erger was dan een vrouwelijke stewardess. ‘Afijn, ik sta nog steeds achter de woorden die ik zei en die jou ertoe brachten mijn hoofd vast te grijpen. Ik blijf erbij omdat het de waarheid was.’

Ik moet hem vragend hebben aangekeken. Ik kon me niet herinneren wat hij precies had gezegd, maar ik had geen tijd om het te vragen. Een van de ijsverkoopsters overhandigde hem zijn reusachtige hoorn, en terwijl hij in zijn portefeuille greep, kwam Peter aangelopen. ‘Hallo!’ zei hij, en hij keek daarbij op een zeer welgemanierde manier naar Alex. Peter kan ineens onberispelijke manieren tonen – als een jongetje dat in de jaren vijftig op een kostschool heeft gezeten en nu een gebrek aan ouderliefde probeert te compenseren door met een blij gemoed door het leven te gaan. Deze nederigheid was gespeeld. Peter was in alles vol zelfvertrouwen – misschien nog wel het meest in de liefde.

Ik gaf hem zijn hoorn. ‘Dit is Alex Hull. Hij heeft op de middelbare school eens een koekje van me gekocht om geld in te zamelen voor zeeotters.’

‘Ah, arme zeeotters!’ zei Peter terwijl hij zijn hand uitstak. ‘Peter.’

Alex schudde hem de hand en wierp me een blik toe waarmee hij leek te zeggen: ‘Moet je die vent zien!’ ‘Je bent getrouwd!’ ‘En hij is lang!’ En toen zei hij: ‘Gwen heeft me zojuist uitgenodigd voor een feest vanavond. Ik ben nieuw in de stad.’

‘Geweldig idee!’ zei Peter, en voor ik de kans kreeg om de boel op te helderen, gaf hij Alex een routebeschrijving. Ik was nog steeds in shock omdat Alex terug was in mijn leven en hoe snel het allemaal was gegaan. Het was zo makkelijk. Dat bedoel ik nou: ik had niets gedaan om er een begin mee te maken. Het ene moment stond ik nog nietsvermoedend in de rij in een ijssalon, en het volgende keek ik naar Peter die met veel gebaren uitlegde waar Alex een rotonde moest verlaten. Daarna wees hij naar links, zijn arm recht opzij, en weer kwam het woord ‘spanwijdte’ in me op. Peter is lang. Hij heeft een uitstekende spanwijdte.

Maar naast hem stond Alex Hull, die niet lang was, absoluut geen manieren had en amper zat op te letten. Hij was gewoon Alex Hull, die ongetwijfeld zijn piekerende gedachten dacht. Hadden we tien jaar geleden alleen maar gedacht dat we verliefd op elkaar waren?

Toen Peter klaar was met zijn routebeschrijving, zei hij: 'Begrepen?'

'Helemaal,' zei Alex en daarna keek hij naar mij. Ik stond op het punt om met een nietszeggende zwaai afscheid te nemen, maar toen zei hij: 'Gwen Merchant, goh, na al die jaren.' En ineens leek het alsof ik de vreemde snuiter was. Ik voelde me lichtelijk ongemakkelijk. Misschien heb ik zelfs gebloed, terwijl ik me niet meer kon herinneren wanneer ik dat voor het laatst had gedaan. 'Tot vanavond!' zei hij, waarna hij een hap van zijn reusachtige ijshoorn nam en de salon uit liep, met een hand in zijn wijde kuitbroek.